

[Victor Pürschel.]

tidligere, at saaledes kunde Udviklingen tænkes at blive. Men jeg har ogsaa erklæret mig rede til at tage den Konsekvens, og dette, at en Forfatning i en given Situation virker saadan og saadan, er jo noget helt andet end Spørgsmaalet om, hvorledes Princippet i Forfatningen er. Det var det, jeg talte om, og jeg synes ikke, det ærede Medlem paa nogen Maade har ført noget Modbevis ved det, han sagde. (*Hartwig Frisch*: De talte om, at vi vilde sikre os). Ja, men det er det, der ligger i Udkastet, et Forsøg paa, et principielt Forsøg paa at sikre de store Partiers Ret imod noget bestemt, hvorimod Forfatningen af 1915 giver lige Mulighed for et hvilket som helst Parti for at opnaa de Garantier, der er.

Ordet Drøvtygning er efter min Mening ikke et Skældsord, men et rammende Udtryk for dette, at man gentager en Virksomhed, der for Menneskene ikke er nødvendig eller hensigtsmæssig eller tiltalende; at den er det for Køerne, er jo en anden Sag, men det er jo ikke en Grundlov for Køerne, vi skriver i Øjeblikket. Derfor var den konservative Ordførers Udvikling paa dette Punkt, synes jeg, ikke videre dræbende. Jeg er netop gaaet ud fra, at Værdien ved den dobbelte Behandling i de to Ting laa i, at man havde to Ting, som var forskellige. Naar man derimod har to Ting, der er ens, som begrebsmæssigt maa være ens . . . (*Korsgaard*: Det er de aldrig!) . . . som *begrebsmæssigt* maa være ens, er det meget simplere, hvis man vil sikre 5 Behandlinger, at fastslaa, at der skal 5 Behandlinger til i det ene Ting. Det behøver man ikke at lave to Ting for at naa, det er ganske overflødig.

Den ærede konservative Ordfører sagde i Begyndelsen og i Indledningen af sin Tale, at Kritikken havde været sparsom, spagfærdig og spød. Jeg erindrer om, at jeg indledningsvis i Gaar bemærkede, at det var umuligt i den Taletid, der er tilstaaet — og ogsaa i den, der faktisk blev tilstaaet mig —, at behandle dette Forslag paa en blot nogenlunde fyldestgørende Maade. Skulde man have gennemgaaet det sagligt, kunde det ikke gøres paa mindre end halvanden til to Timer, hvis man overhovedet vilde have Indvendingerne med.

Dernæst maa jeg have Lov til at hen-

lede den ærede Ordførers Opmærksomhed paa, at han paa et andet Punkt i sin Tale talte om, at man skulde bringe Orden i egne Tanker, inden man kritiserede saa haardt. Ja, det rimer jo daarligt: spagfærdigt og spødt med at kritisere haardt.

Dernæst fortolkede den ærede Ordfører sin egen Udtalelse Sp. 386. Jeg opfordrer ethvert Medlem til at læse dette igennem og se, om det uden at gøre Vold paa det danske Sprog og Logikkens Love er muligt at forstaa Ordførers Udtalelse paa anden Maade, end at den var rettet imod dette: Begrebet „et effektivt Tokammersystem“, det er der ingen, der ved hvad er. Det kan overhovedet ikke læses paa anden Maade.

Den samme ærede Ordfører henviste til, at man kunde lave sit eget Parti og opstille sin Landsliste. Enhver, der kender det mindste til Forholdene her i Landet, vil jo vide, hvilken praktisk Værdi der er i dette.

Her vil jeg gerne gøre den almindelige Bemærkning, at intet Argument slaas ihjel ved, at en Modstander karakteriserer det som urimeligt, som meningsløst, som helt ved Siden af og den Slags Ting. (*Hartwig Frisch*: Eller Drøvtygning?). Drøvtygning er ikke et Argument, det er et Billede, min Herre; der er Forskel. Naar en Modstander bruger den Slags Udtalelser mod mig, tager jeg det altid som en Indrømmelse af, at han ikke er i Stand til en saglig Imødegaaelse.

Den ærede Ordfører gjorde nogle Bemærkninger om Pendulsvingninger. Der vil jeg gerne sige, at den Virksomhed, jeg udfolder for Tiden, er rettet bl. a. paa dette, at det forekommer mig, at det konservative Pendul er svinget lidt for langt til venstre, og derfor søger jeg at hemme dets Bevægelse i saa Henseende.

Saa gjorde den ærede Ordfører i sin Tale det, at han søgte at faa mig inddraget i Paternitetssagen vedrørende Forslaget. Dette sker erfaringsmæssigt altid, naar en Barnefader er bange for ikke selv at kunne bære Omkostningerne i Fremtiden. Men jeg maa afvise det. Jeg har aldrig været i noget Forhold, der kan paalægge mig den fjerneste Mulighed for Medansvar for, at det foreliggende Misfoster er kommet til Verden. Jeg vil trøste det ærede Medlem